

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 100

číslo: 36

6. září 2020

Cena: 8 Kč

Setkání mladých CČSH - Hradec Králové 25. - 27. září 2020

Dvanáctý ročník Setkání mladých CČSH a jejich přátel. Průvodním sloganem „Nevysychej“ apeluje setkání na to, neztrácet motivaci a neztrácet napojení na Krista, neb „U Tebe je pramen života (Žalm 36,10)“, letošní motto. Cílem setkání je prožít příjemný víkend mezi mladými křesťany a křesťankami, duchovně se občerstvit, prožít modlitby a bohoslužbu v novém, poznat kamarády a navázat nové kontakty při neformálním setkávání, ale i poslechnout si zajímavé názory na přednáškách a polemizovat s nimi při diskuzích, zúčastnit se přímého dialogu vzájemně rozdílných lidí.

Přijed' i ty poznat nové tváře, ujistit se o tom, že šaty nedělají člověka, zažít neopakova-

telné chvíle, prohloubit svoji víru, nechat se posilnit na cestě životem, užít si plno legrace, spočinout v kráse Boží přítomnosti s ostatními mladými husity z různých koutů naší vlasti. Nemusíš se bát, že na setkání třeba nikoho nebudeš znát, protože to se změní brzy po tvém příjezdu. Od toho tato akce je! Také letos nás čeká pestrý program, plno hudby, zajímavých workshopů, pohybových i sebepoznávacích aktivit, ale zbude dost času i na „pouhé“ povídání si, tanec a pohodu. Neváhej a přihlas se, bude to stát za to! Těšíme se na tebe i tvé přátele! Více informací na webových stránkách:

www.setkani-ccsh.cz

Čas a okamžiky prožívané ve světle Boží milosti

Rozhovor s kandidátem na patriarchu Tomášem Buttou

Jaké je dle Vás zásadní kritérium pro vykonávání služby patriarchy?

Jako podstatné kritérium vidím, že ten, kdo je v čele viditelného a organizovaného společenství církve, má mít především rád Krista (J 21,15-18). A také má mít rád církev, v níž je povolán ke službě. Má ji mít rád takovou, jaká je právě v této chvíli, i když je na pohled třeba slabá, křehká, zranitelná a nedokonalá. Nemá upínat svoji lásku k vlastní představě vysněné dokonalé církve, ať již minulosti nebo budoucnosti. Tato přítomná viditelná a nedokonalá církev označovaná názvem jako Církev československá husitská je tvořená námi lidmi, ale současně je to církev Kristova, obdařená jeho milostí, zaslíbeními i požehnáním.

Do jaké míry ovlivňuje a jak by měla ovlivňovat osobnost patriarchy podobu církve své doby?

Osobnost bratra faráře či sestry farářky určitě ovlivňuje podobu svěcené náboženské obce. Podobně můžeme říct, že i ten, kdo je zvolen do biskupské služby, zřejmým způsobem ovlivňuje svoji diecézi a atmosféru v ní. Proto to lze říct i o funkci patriarchy. Ale bez dobrých spolupracovníků by byl farář, biskup či patriarcha jen osamělý běžec. Faktorů, které ovlivňují podobu církve, je samozřejmě mnohem více, ale patriarcha jistě alespoň drobným dílem k něčemu dobrému může přispět a napomoci.

Mottem letošního výročí církve se stal výrok 100 let služby Bohu, sto let pomoci člověku. Daří se církvi svým reálným životem dostát tomuto heslu? Co a jak má konat, aby heslo v budoucnu naplňovala?

Motto formuloval teolog bratr prof. Zdeněk Kučera a týká se našeho stého výročí. Během uplynulých sta let naše církve rozhodně službu Bohu konala a pomáhala lidem, o tom není pochyb. Chceme-li toto heslo domýšlet i ve vztahu k naší přítomnosti, v níž se tvoří budoucnost, pak si každý z nás sám musí položit otázku: Jak já sloužím Bohu – jako duchovní nebo jako člen církve, jako věřící křesťan? Přináším druhým dobro, radost a světlo? A zda není tato moje služba a pomoc spojena se snahou po větší viditelnosti a okázalosti, anebo s touhou po chvilkovém ocenění a uznání? Současně toto motto můžeme slyšet jako výzvu ke vzájemné spolupráci, neboť sloužit Bohu a pomáhat druhým máme především v církvi společně.

Vnímáte současný trend určité decentralizace církve jako problém a pokud ano, jakým způsobem mu chcete ve funkci patriarchy čelit?

Decentralizace znamená v kladném významu přenesení odpovědnosti za rozhodování na organizačně nižší složky ve smyslu subsidiarity. Centralistická struktura v čele s autoritářskou osobou není vůbec zárukou jednoty, ale stejně tak ohrožuje jednotu, když se v církvi nesměruje ke společnému cíli a každý si chce rozhodovat podle svého. V negativním smyslu znamená decentralizace vytváření si vlastních center rozhodování nezávislých na organizačním uspořádání a odpovědnosti v rámci celku církve. Naše církve má trojstupňové uspořádání: náboženská obec – diecéze – celek církve ve smyslu ústředí a sněmu. Patriarcha má sloužit jednotě církve, jejím propojování a k bratrskému vědomí sounáležitosti. Trpělivě má zdůrazňovat, že dobro a poslání celé církve je nad partikulárními zájmy.

V posledním magazínovém čísle věnovaném tématu bohatství a chudoba se jedna z otázek ankety zaměřila na to, co může být tím pravým „osobním“ bohatstvím... Co je tím Vaším bohatstvím?

Všechno, co člověk má, je mu Bohem jen dočasně svěřeno a nic není jeho vlastnictvím v pravém slova smyslu. Všeho se budeme muset vzdát, odevzdat a nic nám nezůstane. I to, na čem jsme si ve svém životě třeba tolik zakládali a zakládáme, se rozplyne, ztratí a může zaniknout. Čas a okamžiky prožívané ve světle Boží milosti a v jasu Boží tváře (Ž 4,7-8), i když někdy zůstává skryta, chápu a považuji za to, co tvoří skutečné duchovní bohatství věřícího člověka.

Pokračování rozhovoru na str. 3

Přijímat život v jeho celistvosti

Rozhovor s kandidátem na patriarchu Lukášem Bujnou

Jaké je dle Vás zásadní kritérium pro vykonávání služby patriarchy?

Být lidský. Což znamená: být si vědom svých obdarování i své „temné strany“. Být pravdivý sám k sobě a svoje slabosti a chyby nepopírat, ani je nepřenášet na druhé, nýbrž přijmout je a „přetavit“ na solidaritu s bližními, kteří také padají a klopytají na cestě do Božího království. Odpouštět a nesoudit, nelpět na falešné představě o vlastní důležitosti.

Do jaké míry ovlivňuje a jak by měla ovlivňovat osobnost patriarchy podobu církve své doby?

Nejsem velký řečník, ale myslím, že slovo „patriarchát“ by se dalo přeložit jako „vláda otce“. O krizi otcovství v dnešní společnosti se hodně napsalo. Jsem tátou dvou synů a sebekriticky uznávám, že obstát v tomto poslání není snadné. Patriarcha nutně nemusí být otcovskou figurou, ale v jeho službě by se měla zrcadlit otcovská péče Boha o jeho lid. Jak pečuje Bůh? Není úředníkem, dohlížejícím na nás ze vzdálené nebeské kanceláře. Zvolil si jinou cestu. Stal se nám bratrem a přítelem v Ježíši Kristu. Po jeho příkladu by i patriarcha měl jednat jako bratr a přítel a nechat se nést modlitbami lidí, jimž slouží jako hříšník spoléhající na Boží lásku.

Mottem letošního výročí církve se stal výrok „100 let služby Bohu, sto let pomoci člověku“. Daří se církvi svým reálným životem dostát tomuto heslu? Co a jak má konat, aby heslo v budoucnu naplňovala?

Bůh nepotřebuje naše služby. Potřebuje naši otevřenost, aby on sám skrze nás mohl sloužit, pomáhat, uzdravovat, zachraňovat. Líbí se mi heslo Armády spásy, ve které jsem v minulosti působil jako dobrovolník: „Srdce Bohu, ruce lidem.“ Během uplynulého století vykonala naše husitská církev mnoho dobrého, třeba v oblasti sociální práce. Proto nesmíme dopustit, aby většinu naší energie spolykal vnitrocírkevní provoz. Základem všeho je duchovní obnova: proměna srdcí, aby se otevřela zázraku Boží přítomnosti a stala se „propustnými“ pro požehnané působení Krista v současném zraňovaném a rozdělovaném světě.

Vnímáte současný trend určité decentralizace církve jako problém a pokud ano, jakým způsobem mu chcete ve funkci patriarchy čelit?

Decentralizace se nebojím, zodpovědnost za církve musejí sdílet všichni na všech úrovních církevní správy. Důležité je neztratit vědomí celku, nenechat se pohltit lokálními problémy a především neztrácet čas zástupnými pseudo-problémy. Posláním patriarchy je být osobností integrující, hledající to podstatné, co spojuje a co slouží jednotě církve jako těla Kristova. Po stránce povahové či názorové jsme od sebe odlišni. Jedno je však v církvi společné všem: „Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží“ (Koloským 3,1). Kdykoli se objeví spory, měl by patriarcha posloužit tím, že ukáže na pramen víry, v němž se musíme očišťovat všichni bez rozdílu.

V posledním magazínovém čísle Českého zápasu věnovaném tématu bohatství a chudoba se jedna z otázek ankety zaměřila na to, co může být tím pravým „osobním“ bohatstvím... Co je tím Vaším bohatstvím?

Prvotním obdarováním je sám život. Učím se přijímat život v celistvosti, se vším, co přináší. Pomáhají mi k tomu vztahy s blízkými lidmi, láska ke Kristu a církvi, pobyt v přírodě a také meditace dechu, k níž mě inspiroval Juraj Dovala: při nádechu si opakují „Žiju!“ a při výdechu: „Děkuju!“

Pro církev byl vždy důležitý vztah s Husitskou teologickou fakultou. Kudy by se podle Vás měl dále ubírat?

Především sama církve musí mít kardinální zájem na vzdělávání a spirituální formaci dalších generací duchovních i laických pracovníků, přičemž HTF UK zajišťuje potřebnou kvalitativní úroveň. Pedagogové i studenti si zaslouží větší podporu církve, která se přece neobejde

Pokračování rozhovoru na str. 3

Dědictví otců zachovej nám, Pane

zpíváme snad ve všech církvích. Opravdu chceme dědit? A co to je za dědictví? Pro někoho vkladní knížka, pro jiného genetický fond, pro dalšího film Věry Chytilové... K dědictví patří ale i historie, dějiny - vše, co se děje, dělo a dítí bude. Minulost, kterou naši předkové tvořili všelijak upachtěně v potu tváře v časech zhoubných i radostných. Jako my dneska. Při globální propojenosti světa i v naší malé EU sdílíme dědictví předků hooóóó dlohu. Jen v uplynulém století dvě války a část z nás i dvě totality. Globálně neseme společné dědictví sdílených i nepřenositelných zkušeností, bourání a stavění. Právě bourání soch ukazuje globální propojenost víc než se nám zdá. Tím bouráním a stavěním definujeme i sebe sama a svůj postoj k dílu našich předků. Ke všem! Nejen k těm, co mají svůj pomník. Ke všem našim předkům, prababičkám a pradědečkům. Pliveme-li na sochy, pliveme i na ně, protože oni to naše „dědictví“ dávali dohromady. Chodili v mokasínech své doby. Tvořili, budovali a bourali budoucnost - to jest naši současnost. Je to stará vesta, že Přemyslovci bohatli z otrokářství. A co víme, zda můj, váš předek neházel při pogromech za Karla IV. na židy kamenem? Když někdo připomíná husity plenící kláštery, jakpak to, že se nedochovalo téměř nic z husitského umění? A kolik toho vyplundrovali křižáci při tažení do svaté země? Kdopak z našich předků nejásal při popravách českých pánů na Staromáku? A Jan Amos Komenský emigroval a jeho díla pak v exilu shořela... I nejhlupejší Brit se pokládal za lepšího než zavšivený Ind v jeho kolonii. Car Petr si vodil černouška na obojku... Doplňte si z historie. A raději nechtějme vědět, kdo udával za války a po válce a kdo všechno podepsal petici k popravě Milady Horákové...

Jeviště dějin je dějištěm válek, pálení, upalování, kácení, likvidací. To je naše společné dědictví předků. Domáci i globální. Nemůžeme si vybírat z dědictví jen tu krásnou a slavnou minulost. Ostatně - kterou vlastně? Anebo si myslet, že my ji teď konečně začínáme budovat - krásnou a šťastnou - pro své potomky. To už taky dobře známe. Ještěže nebudeme u toho, jak se na naše dnešní upatlané snahy budou dívat naši potomci. Co z toho budou bourat... a na čem stavět...

Proto mám ráda sochu Davida Černého v Lucerně: svatý Václav na obráceném koni. V tom je pro mne nadčasově vtipný klip našeho současného globálního bouracího běsnění. Dědictví předků je takové: je to jinak, než jsme zvyklí si naši minulost číst.

Když mé babičce vykládali o šťastné rodině, zeptala se: „Už spolu dědili?“ - Přeberme si to...

Z globálního dědictví našich předků nám všem společně našťestí zbylo to nejdůležitější - co nelze ani zničit, ani zbourat, ani přepisovat v nepřebných výkladech: že ne my, ale Bůh má svět ve své péči. Že „všeho do času - Pán Bůh navěky“ platí napříč celými dějinami lidí.

Žalmista před dvěma a půl tisíci lety napsal to, co si bojíme si přiznat: „Já však, Hospodine, důvěřuji tobě. Pravím: Ty jsi můj Bůh, moje budoucnost je ve tvých rukou.“ (31,15)

Máte ji snad někdo z vás ve svých rukou? Jana Šilerová

Z kazatelského plánu

14. neděle po svatém Duchu

Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem, lidu, jež si zvolil za dědictví. Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všecken jejich zástup. (Žalm 33,12.6)

První čtení z Písma: Ezechiel 3, 7-11

Tužby pro dobu po Duchu svatém (IV):

2. Abychom v našich srdcích sobectvím a pýchou oheň Kristovy lásky nezhášeli, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom pokornou a oddanou službou Bohu a bližním stali se bohatými ve víře, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, dej, ať v tebe věříme celým srdcem, neboť ty se stavíš proti pyšným, důvěřujícím ve vlastní sílu, ale nikdy nezapomínáš na své věrné, jejichž chloubovou je tvoje milosrdenství. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Římanům 13,8-14

Evangelium: Matouš 18,15-20

Verše k obětování: Daniel 9,17.19

Verše k požehnání: Žalm 42,2-3a

Modlitba k požehnání:

Panovníku, Hospodine, děkujeme ti za svaté dary chleba a kalicha. Dej, ať v nás působí jako lék proti hříchu, abychom byli v nitru uzdraveni a obnoveni pro věčnost! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 14, 46, 48, 53, 78, 115, 172

Psali jsme před sto lety

Zahajovací bohoslužby ČČS pro počátek školního roku budou se konati v neděli 5. září ve chrámech a svatyních ČČS. Účast žactva dobrovolná. Rovněž i dozor rodičů a vychovatelů. Aby se předešlo všemu i jen zdání nátlaku, nebud'ťež tito osobně k bohoslužbě ani zváni. Jen správě školy budiž o tom učiněno patřičné oznámení. Bohoslužba pozůstavati bude ze mše na památku Jana Amosa Komenského (misál č. 6) a z případné promluvy o církvi čsl. a jejím systému vyučovacím, jehož duch musí býti: radost ze života, jehož zákonem věčným jest Bůh dobrý a laskavý.

Český zápas č. 32, 27. 8. 1920, s. 1

Nad Písmem

Napomenutí

Každá pospolitost potřebuje vnitřní řády, aby fungovala. Potřeboval je i starozákonní Izrael a potrebovala je i nově vznikající církev, která opět fungovala jako komunita, pospolitost. Žije-li společně více lidí, je potřeba naučit se sdílet společný prostor, umět komunikovat, vycházet si vstříc, pomáhat si. Žít i přežít. Platí to pro jednotlivce i pro skupinu.

Více než dva už bývá rodina, širší rodina, společenství nebo i celý kmen nebo stát.

Putující Izrael už zhruba tisíc let před Kristem přijímá své vnitřní řády, neboli zákony, včetně základního shrnutí v nadčasovém Desateru, podobně jako vznikl Chamurapiho zákoník a jemu podobné. Ježíš posouvá pravidla pospolitosti v mnohých ohledech ještě dál a hlouběji, až k lidskému srdci a myslí, která vnímá Boha a jeho působení nejen strnulou zákonitostí podle litery, ale nabádá k lásce a porozumění.

Jedno z takových pravidel Ježíš předkládá svým učedníkům ve vzorovém podobnosti, na kterém chce ilustrativně znázornit postup při napomenutí bratra, který ve svém konání selhal. Postup je jasný: Když tvůj bratr zhřeší proti tobě, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima.

Pokud to nezabere, má si přibrat k sobě ještě jednoho nebo dva, aby každá výpověď byla potvrzena ústy dvou nebo tří svědků. Když je však neposlechne, má to sdělit církvi.

Tři kroky, které mají předejít špatným interpretacím, šikanování nebo lynčování či kamenování, jak jsme to mohli sledovat i v příběhu mučedníka Štěpána nebo ženy, kterou Ježíš ochránil od ukamenování („Kdo je bez hříchu, první hoď po ní kamenem“). Těžko říci, co všechno se skrývá za těmito návoďy, ale jak typují Ježíše, i zde se bude skrývat mnoho výkladových rovin a použití.

Ježíš nabádá k tomu, abychom se naučili a byli schopni vyřešit svůj spor s jednotlivcem pokud možno nejprve mezi čtyřma očima. Někdy je to velmi těžké, zvláště když ten, který nám ublížil, má nad námi převahu a není jasné, zda neublíží znovu. Přesto je tu snaha o vytvoření jistého pravidla, které nás učí komunikovat, předcházet nedorozuměním a domněnkám a mnohdy i pomlouvám, které by se roznesly dřívě, než by se spor vůbec začal s „hříšníkem“ řešit.

Příslolí „o mrtvých jen dobře“ myslím vzniklo právě proto, že

mrtvý nemá možnost se bránit a obhajovat. Stejně jako ten, kdo není přítomen v hospodě u piva, když jeden o druhém vykládá něco špatného. Vždy se mi líbili stateční kluci, kteří uměli podotknout: „nech toho a nemluv o něm tak, když tu není“. Zpráva se potom totiž umí rychle nést do širokého okolí jako blesk a samozřejmě čím větší skandál a více peprnosti na příběhu kdo dodá, „tím lépe“. Někdy zůstane u škarohlídkových pohledů, ale někdy nemusí být daleko od nenávisti a stačí pak už jen kousek a vznikne přání pomsty. Pokud je dotyčný neviný, vzniká na světě nespravedlnost jako hrom a nejen to, uvádí tento čin do „hříchu“ další jedince, kteří propadají falešné představě a pomluvě a hřeší tím, že nechávají ve svém srdci uhnízdít odsouzení někoho, kdo neměl ani příležitost se hájit.

Slyšela jsem kdysi hezký příměr ke zmiňované pomluvě. Prý je to stejné, jako když se roztrhne péřová peřina. Peřička z ní se rozlétnou a roznesou rychle a všude okolo, ale těžko se dávají zpět do obalu. Rychlého soudu bychom měli být opatrní. Navíc asi nikdo z nás by s čistým svědomím nemohl po druhém hodit kamenem. Bránit se je však potřeba a nastavit hranice také. To se nevylučuje s odpuštěním a láskou k nepříteli. Pokud se zamezí konání zlého, pak se mohou ušetřit nejen lidské životy, ale i lidské duše, kterým nebude dovoleno dále páchat zlo.

Do lidského srdce vidí jen Bůh, jak je psáno, a tak i ve sporu dvou lidí je velmi těžké rozeznat, kde se nachází skutečné právo jednotlivce. Když dva udělají totéž, nikdy to navíc není totéž. Jeden může ukrást chleba proto, že chce jinému ubrat a ublížit, jiný z hladu. Někdo lže, jak když tiskne, bez výčitek, a jiný zalže u výslechu gestapa, aby např. neublížil někomu dalšímu.

Proto je tu Ježíšovo laskavé doporučení spor vyřešit nejprve mezi čtyřma očima. Jde o úzkou a blízkou konfrontaci, u které mnohdy nesmí chybět kus pořádné odvahy. Pokud se nám nepodaří věc vyřešit tímto způsobem a „pachatel“ jedná dál, je tu další doporučení. Přizvat

si jednoho nebo dva svědky našeho sporu. A pokud ani to nezabere, svěřit se celému společenství, které by za námi mělo stát, jsme-li očividně v ohrožení, poškození nebo v právu. A i když Ježíš mluví o lásce k nepřátelům, nijak se to nevylučuje s tím, že bychom se měli mít možnost bránit a toho, kdo poškozuje nebo ubližuje, můžeme navíc vykázat do patřičných mezí.

Zde Ježíš dokonce sděluje, že když dotyčný neuposlechne ani církev, „... ať je pro tebe jako pohan nebo celník.“ I takové však Ježíš navštěvoval a vždy miloval. Tedy nikdy nad nikým neláme hůl.

Těžké případy buď Ježíš zde neřeší, nebo není zřejmé, zda by v případě těžkého ublížení měl být postup totožný. Přesto je zde snaha posunout těžkopádná pravidla doby do lidštější a láskyplnější polohy a zamezit dalším újmám. Na rozdíl od dnešní doby a naší společnosti, se v době Ježíšově stále počítá a zahrnuje do všeho ještě Boží přítomnost a spravedlnost, která se rozprostírá nad celým světem a dává smysl i tam, kde my ho ještě nespátujeme.

Nakonec veškerá přikázání Ježíš shrnuje do dvojího přikázání lásky, ve kterém má člověk milovat Boha i bližního svého jako sebe sama. Často se v křesťanství zdrazňuje láska k bližnímu a dokonce k nepříteli, ale myslím, že se málokdy vyzdvihuje neméně důležitá část tohoto přikázání - a to: „... jako sami sebe“. Nejen bližního, ale i sami sebe máme umět milovat. K této lásce „k sobě samým“ patří i sebeobrana, sebeobhajoba nebo udržení autonomního prostoru, který patří jen nám.

Tak jako nemám právo ubližovat jiným, nemá právo nikdo ubližovat nám. Pokud zamezíme zlému páchání, myslím, že je jasné, že tím zamezíme i pachateli spáchat zlo. Tedy tomu, aby i další člověk hřešil nejen vůči jiným, ale i vůči sobě samému, když by se stával odsouzenihodným. Boží láska nás nabádá k moudrosti a statečnosti. Nechme se jí tedy vést a nechme Boha jednat, vždyť když se dva nebo tři sejdou v jeho jménu, tak tam je On uprostřed

Marika Zvardoň

**Dej nám Pane moudré srdce,
které dokáže rozvázat vše svázané
a svázat co je rozvazané.
Otevřenou mysl, abychom milovali i odpuštěli
a zároveň se uměli bránit proti zlému.**

Pokračování rozhovoru s Tomášem Buttou ze str. 1

Pro církev byl vždy důležitý vztah s Husitskou teologickou fakultou. Kudy by se podle Vás měl dále ubírat?

Snažil jsem se vždy udržovat kladný vztah s Husitskou teologickou fakultou a s Karlovou univerzitou. Jsem členem vědecké rady HTF UK a jejich zasedání se pravidelně účastním. Fakulta má zásadní význam pro vzdělávání duchovních a pracovníků církve. Oboustranný vztah a vzájemná spolupráce jsou velmi užitečné, avšak fakulta se řídí univerzitními předpisy a církev má svá vlastní specifika a pravidla. Vzájemná spolupráce je vyjádřena i tím, že v ústřední radě je zástupce HTF UK. Pořádají se společně konference a na církevní akce jsou zvaní přednášející z řad pedagogů HTF UK. Je důležité, aby vyučující na HTF UK dokázali studenty nadchnout pro teologii a konkrétně pro husitskou teologii. Pro duchovenské povolání je podstatnou kvalifikací právě studium teologie. Pro ty, kdo mají vykonávat duchovenské povolání, má však značný význam také osobnost a příklad aktivního faráře či farářky. Ziskávání praktických zkušeností v blízkosti osvědčeného faráře či farářky se nedá nahradit pouze teoretickými znalostmi. Vliv těch, kteří formují myšlení a obzor studentů na teologické fakultě, i těch, kteří uvádějí nové budoucí duchovní do církevní praxe, je často rozhodující a trvalý.

CČSH má v rodině církví tradičně svébytné postavení. Jak je nahlížíte pro nejbližší léta ve vztahu k zahraničním církvím i domácí ekumeně?

Svébytnost naší církve spočívá už v naší organizační samostatnosti. Nemáme oporu v nějakém silném zahraničním církevním centru. To nás činí svobodnými, ale i zranitelnými. Proto je pro nás tolik důležité začlenění do ekumenických organizací – domácích i zahraničních. Při slavnostní bohoslužbě ke 100 letům CČSH byla zastoupena zahraniční i domácí ekumena v celé šíři. Tím bylo zřejmé, že naše církev i přes svoji svébytnost má v ekumenické rodině církví své místo. Naše svébytnost či identita, vyjadřovaná jako „střední cesta“, je v ekumenickém spektru obohacujícím prvkem pro sblížení tradic pravoslavné, římskokatolické a evangelické. Dlouhodobě máme partnerské vztahy se sousedními evangelickými církvemi v Německu, kdy důraz na křesťanskou víru a lásku napomáhá překonávat v ekumenické i společenské rovině národnostní rozpory vycházející z bolestné minulosti. Náboženský dialog má dnes ještě širší rozměr a týká se i vztahu k dalším náboženstvím. Na VIII. sněmu v roce 2014 jsme přijali dokument „Církev československá husitská ve vztahu k ekumeně“, vlastně první tohoto druhu, kde jsou vyznačena východiska našich vztahů a přístupy, jak k sesterským církvím v rámci křesťanství, tak také k jiným náboženstvím. Od roku 2010 se zúčastňují setkávání a aktivit tzv. Společného hlasu židů, křesťanů a muslimů.

Před časem bylo rozhodnuto o dělení prostředků z církevních finančních náhrad (tzv. restitucí) mezi ústředí a diecéze. Ty o jejich užití rozhodují poměrně samostatně, což vede k znetlženému riziku atomizace církve. Jak mu z pozice patriarchy chcete čelit?

Rozhodnutí o rozdělení finanční náhrady bylo opodstatněné a vycházelo z dojednaných kritérií (například počet náboženských obcí, počet věřících, počet duchovních). Tím byla na jednotlivé diecéze přenesena odpovědnost za získávání prostředků na platy duchovních z této dobře investované finanční náhrady. Ústředí má zajistit platy svých zaměstnanců. Představa, že by se s celou náhradou nakládalo z ústředí, by znamenala riziko, že kdyby se toto hospodaření centrálně nezdařilo, postihlo by to a ohrozilo celou církev. Je to větší riziko, než když se do problémů dostane některá z diecézí. Finanční náhrada, kterou jsem v podobě smlouvy se státem – Českou republikou jako jeden ze statutárních zástupců spolupodepsal v roce 2013, má sloužit k zajištění platů duchovních v době, kdy se snižuje příspěvek od státu v přechodném období a až po určité době zcela zanikne. Jedná se o svěřený majetek a takto rozdělené finance, které mají sloužit moudrým nakládáním k dobru církve a k rozvoji v budoucí době. Atomizace církve je špatná. Samo svěření financí do odpovědnosti jednotlivých diecézí nemusí být příčinou atomizace. Ta vychází z malého vědomí sounáležitosti s Kristem a s církví jako celkem. K atomizaci církve přispívá neznalost řádů a jejich nerespektování, oceňování jen vlastního názoru a aktivit a negativní kritika druhých a další jevy.

Jak by měla vypadat a žít moderní náboženská obec?

Užil bych spíše označení „živá obec“ nebo „zdravá obec“. Modernost nemusí být jediným hlediskem pro kvalitu obce a jejího společenství. Jde jistě o otevřenost, reagování na současnou situaci a probíhající změny i uplatňování nových metod komunikace, ale současně kritéria náboženské obce jsou nadčasová, neboť vyrůstají z biblických norem a podoby prvotní církve v novozákonní době. Zdravá obec je tvořena všemi generacemi a je vzájemně propojená. Tím, co jednotlivce a skupiny propojuje, je živý vztah víry k Ježíšovi a podílení se na společném poslání církve. Živá a zdravá obec se projevuje účastí svých členů i dalších příchozích na bohoslužbě, duchovním růstem členů, vzájemnou službou, která přesahuje hranice náboženské obce, vytvářením a budováním vztahů a schopností dávat ve smyslu obětavosti, příspěvků na dílo církve i dobročinnosti pro potřebné. Živá, silná a rozvíjející se náboženská obec je základem církve. Bez náboženských obcí, v nichž se shromažďují a žijí věřící, by nebyla diecéze a ani celek organizované církve. Členové obce mají mít vědomí, že jsou součástí širších útvarů a celků – sousedních náboženských obcí (vikariátů), diecéze a celku církve, a to, co konají, má být v souladu s posláním církve.

Pokud byste obhájil svůj post patriarchy, na jaká témata byste soustředil svou pozornost v rámci dalšího volebního období?

Na počátku svého prvního funkčního období v roce 2006 jsem vyznačil svůj program v několika bodech, celkem jich bylo sedm: 1) znovuoobjevování daru liturgie, 2) teologická práce 3) katechetická činnost, 4) pastorační práce 5) zaměření se na mladou generaci, 6) aktivity vzhledem k veřejnosti a společnosti, 7) rehabilitace husitství. Tyto vyznačené oblasti jsem se vedle řady jiných úkolů snažil po celou dobu své služby ve funkci patriarchy sledovat a vyvíjet v nich aktivity. Spatřuji jako důležité věnovat se praktickým úkolům i teoretickým otázkám duchovní správy, ať již v kterékoli pozici, a také promyšlené poslání, koncepce a strategie působení církve v aktuálních podmínkách. To však je záležitostí týmu, nikoli jen jednotlivce.

Dokončení rozhovoru s Tomášem Buttou na str. 4

Pokračování rozhovoru s Lukášem Bujnou ze str. 1

bez kněžských povolání i bez angažovanosti laiků a dobrovolnické práce v obcích.

CČSH má v rodině církví tradičně svébytné postavení. Jak je nahlížíte pro nejbližší léta ve vztahu k zahraničním církvím i domácí ekumeně?

Nám husitům by prospělo hlubší napojení na širší ekumenickou rodinu církví, s nimiž sdílíme biblické a reformační důrazy nejen v teologii, ale především v liturgickém a svátostném životě. Konkrétně mám na mysli církev sdruženou dohodami z Porvooo. Ekumenický rozhovor je nepochybně jedním z klíčových rozměrů patriaršální služby.

Před časem bylo rozhodnuto o dělení prostředků z církevních finančních náhrad (tzv. restitucí) mezi ústředí a diecéze. Ty o jejich užití rozhodují poměrně samostatně, což vede k znetlženému riziku atomizace církve. Jak mu z pozice patriarchy chcete čelit?

Autonomii diecézí v nakládání s finančními náhradami považuji za lepší řešení, než kdyby se rozhodovalo centralisticky, bez ohledu na specifika té které diecéze. Nerozdělují nás peníze, nýbrž nedostatek důvěry. Nezastupitelnou úlohu patriarchy vidím v koordinaci postupu v záležitostech celocírkevního charakteru, v obnově atmosféry důvěry a ve sdílení zkušeností z diecézí, aby z nich čerpala užitek celá církev.

Jak by měla vypadat a žít moderní náboženská obec?

Je otevřeným a podpůrným společenstvím, které působí terapeuticky. Místem, kde se nejen věří, ale i hledají a „bloudící“ cítí být přijati takoví, jací jsou. Vyrůstá z modlitby, hledá cesty, jak žít evangeliem v konkrétních životních situacích. Naslouchá Božímu slovu a raduje se z přítomnosti Krista ve svém středu. Proto radostně slaví liturgii a její poselství dále rozvíjí v širší škále služeb pro veřejnost. Vytváří prostor pro setkávání a uzdravování vztahů.

Na jaké změny byste se zaměřil v případě Vašeho zvolení, jaká témata jsou pro Vás v církvi prioritní?

Přeji si více uvolněnosti a neformálnosti, méně úřednické škrobenosti. Jakýmkoli dalším změnám bude předcházet otevřená a svobodná diskuse. Patriarcha musí k takové diskusi nejen přispívat, ale především vytvářet k ní vhodné podmínky, působit konsenzuálně a zároveň se nebát „jít s kůží na trh“ a otevírat problematická témata, dlouhodobě volající po řešení. Například reformy řádů a organizační struktury. Což jsou úkoly pro příští sněm, který svolává právě patriarcha. Jestliže budu zvolen, přípravu sněmu si vytyčím jako jednu z priorit. Řešení je třeba hledat společně!

Na svém blogu píšete v souvislosti s navržením a přijetím kandidatury: „Ještě to pořád zpracovávám a říkám si, že Duch svatý musí mít neobyčejně silně vyvinutý smysl pro paradox a pro humor“. Jak je to myšleno?

Prožívám pochybnosti a vnitřní zápasy. Součástí mého příběhu jsou krize a zkoušky jako u každého člověka. Vnímám je jako výzvy Ducha svatého, abych se tolik nezabýval sám sebou a hlavně abych se nebral smrtelně vážně. Věřím, že Bůh má smysl pro humor a jeho Duch nás přivádí do těch nejméně očekávaných a paradoxních situací právě proto, abychom se otevřeli Kristovu evangeliu a stali se celistvými lidmi – svobodnými, pokojnými, radostnými.

Vydal jste básnickou sbírku Vzývání Panny. Část věřících vnímá s určitou nedůvěrou akcent mariánské úcty a některé další rysy v plzeňské diecézi, jež jsou pro tradici CČSH méně obvyklé. Co z nich byste jako patriarcha považoval za užitečné pro celek církve?

Pannou v názvu mé básnické sbírky je skutečně míněna Marie, matka Ježíšova. Mariánskou úctu si odvozuji od lásky k Ježíšovi, který je Synem Božím a zároveň synem Mariiným. Bez Mariina souhlasu s Boží vůlí by se Ježíš nenarodil. Její souhlas svědčí o důvěře v Boha, která může být i pro nás inspirativní a pomáhat nám k opravdovějšímu následování Krista. Úctu k Marii si dávám do souvislosti s úctou k ženám, s dvorností, galantností, vnímavostí ke kráse, něze, mateřství. Na byzantských ikonách bývá občas Marie zpodobňována se štolou, znakem kněžství. V této souvislosti mě napadá, že bychom Ježíšovu maminku – a zároveň učednici – mohli v naší církvi přijmout jako předobraz a vzor ženy v duchovenské službě.

Druhým kandidátem je stávající bratr patriarcha Tomáš Butta. Co na něm oceňujete a v čem naopak myslíte, že jste vhodnějším kandidátem?

Tomáše Buttou si vážím jako staršího a zkušenějšího bratra v Kristu. Jsem mu vděčný za jeho podporu při tvorbě Bohoslužebné knihy, které jsem zasvětil několik let práce. Je to slušný, zbožný a přemýšlivý člověk oddaný církvi. Po 14 letech ve funkci patriarchy ale nazrál čas na změnu. Už si nemůžeme dovolit prodlužovat status quo. Necítím se být lepším a vhodnějším kandidátem, ani si nemyslím, že jsem nositelem změn; spíše chci povzbudit církev, aby důvěřovala svému Pánu a nebála se otevřít proměně, k níž – jak věřím – ukazují znamení času.

Jak by měla církev reagovat na zrychlující se vývoj technologií a jeho vliv na současnou generaci mladých lidí?

Pokud se církev nechce stát skanzenem polozapomenutých tradic a nostalgického lpění na minulosti, musí reagovat na aktuální témata a vnášet do nich poselství evangelia. Týká se to i sféry mediální a schopnosti pracovat s informacemi a technologiemi. Hlavním informačním kanálem ve středověku byla kazatelna, dnes tuto roli hrají sociální sítě. Tím netvrdím, že se církev přesune do virtuální reality a otočí se zády k hmotnému světu a jeho ranám a slzám. Současná nejistá „koronavirová“ doba nám připomíná, jaký poklad v církvi máme: největším zázrakem v éře internetu je fyzická blízkost, osobní přítomnost ve společenství víry, naděje a lásky, ve kterém se angažujeme nejen duší, ale i tělem.

100 let

Brněnská diecéze Církve čs. husitské zve na:
Vikariátní konferenci
10. 9. 2020
NO Brno-Řečkovice / Vážného 6, Brno

9:00 Pobožnost
Vratislav Marša, farář v Brně-Maloměřicích

9:30 Panelová diskuse
Budoucí patriarcha - plány a vize
Tomáš Butta, patriarcha / Lukáš Bujna, farář v Sokolově / moderuje Juraj Dovala

11:00 Vikariátní a diecézní záležitosti

12:00 Společné občerstvení

www.ccsbrno.cz

Dokončení rozhovoru s Tomášem Buttou ze str. 3

Před časem jste další možnou kandidaturu spíš vylučoval, co Vás přimělo ke změně stanoviska?

K přijetí kandidatury na funkci patriarchy v dalším období mě vedl výsledek vyhledávacího řízení, v němž jsem obdržel nejvíce hlasů. Kdybych se umístil na třetím nebo čtvrtém místě nebo nezískal hlasy vůbec, chápal bych to, že jsem již svůj úkol naplnil a nekandidoval bych.

Jak vnímáte skutečnost, že byste se v případě znovuzvolení záhy stal druhým nejdéle sloužícím patriarchou po M. Novákovi. Aneb co vám dlouhý čas ve službě patriarchy osobně dal, a co naopak vzal?

Ve vykonávání určité funkce nejde o délku, ale o její naplnění. První patriarcha Karel Farský byl biskupem-patriarchou jen několik let a dokázal i v tomto krátkém čase mnohé. To však byla zcela mimořádná osobnost, právem nazývaná novodobým Kristovým apoštolem a svědkem. Na druhou stranu přilíš časté střídání lidí ve funkcích nesvědčí o stabilitě poměrů. Prožil jsem jako patriarcha čtrnáct let ve stálém pohybu, někdy i ve velmi těžkých tlacích, ale i ve zvláštní a mimořádné plnosti, přestože jsem nikdy o žádnou církevní funkci neusiloval.

Druhým kandidátem je bratr farář Lukáš Bujna. Co na něm oceňujete a v čem naopak myslíte, že jste vhodnějším kandidátem?

Bratr Lukáš Bujna je aktivním farářem ve specifickém prostředí západních Čech. Podílí se jako výrazná duchovenská osobnost na chodu a směřování plzeňské diecéze. Preferuje určitý typ zbožnosti. Pracoval na lekcionářii pro třídní bohoslužebnou knihu. Oceňuji, že se dlouhodobě zabývá liturgií, ale některé naše pohledy se liší.

Jak byste charakterizoval dnešní mladé, čím se podle vás liší od generace předchozí?

Odlíšnost současné mládeže spočívá v tom, že běžně s lehkostí a samozřejmostí využívá nové technologické možnosti soudobé komunikace, které dříve nebyly. S tím je spojeno na jedné straně soustředění se na to vnější a na druhé straně internet umožňuje anonymitu. Křesťanství je spjato s osobními vztahy a bezprostředním setkáním. Církev má jistě využívat současné komunikační prostředky, ale současně má umožňovat mladým lidem osobní vztahy a setkávání. Každá generace mladých lidí je adresátem Ježíšova evangelia. V ústředí naší církve nebyla delší doba obsazena funkce pro práci s dětmi a s mládeží. Tuto situaci jsem se snažil hned po nástupu změnit tak, aby tato práce byla zajišťována kvalifikovanou pracovníci s teologickým i pedagogickým vzděláním. Druhý pracovník v ústředí se věnuje práci se studenty. Spoluinicioval jsem v roce 2009 celocírkevní setkání mládeže, které se pravidelně každým rokem koná. Důležité je, aby se mladí věřící lidé v celé církvi propojovali, a proto se scházejí každoročně v jiné diecézi. Dosud jsem se účastnil, alespoň krátce, všech těchto setkání. Věnuji se dlouhodobě tvorbě a vydávání katechetických materiálů a výukových příruček, z nichž je zásadní pro církev nová učebnice náboženství, která je výsledkem týmové práce. Mládež v naší církvi je specifická tím, že je tvořena ze značné části dětmi z farářských rodin. I když je ve srovnání s jinými církvemi práce s mládeží v naší církvi v menším měřítku, přesto je velmi důležitá.

Oběma kandidátům děkujeme za rozhovor a přejeme Boží posilu do dalších dnů.

redakce

Zprávy

Nabídka kostelních lavic a oltář
NO Horní Počernice nabízí kostelní lavice a oltář (5 ks lavic, rozměry 2,60 x 80 a oltář, rozměry 75x180). Pro informace kontaktujte: Eva Cudlínová, tel. 702 039 910. EC

Architektura a liturgický prostor
V sobotu 26. září od 10 h se v Husově sboru v Litomyšli na Toulcově nám. uskuteční setkání věnované architektuře a liturgickému prostoru. Jeho hostem bude vedoucí katedry praktické teologie na Husitské teologické fakultě UK dr. Pavel Kolář, který nám slovem i obrazem přiblíží inspirativní, byť nerealizované projekty architekta Miroslava

Kouřila v mnohém předjímající dnešní přístupy k utváření liturgického prostoru. Biblickým zamyslením toto setkání uvede dr. Lukáš Štursa. Srdečně zveme všechny zájemce o moderní chrámovou architekturu.

Štěpán Klásek, farář

Komunikace ve společnosti a církvi, možnosti a úskalí

Teologická konference „Komunikace ve společnosti a církvi, možnosti a úskalí“, která se měla původně uskutečnit začátkem května, bude realizována 29. září. Místo setkání: Wuchterlova 5, Praha 6-Dejvice, Komenského sál. Přihlášení na adrese: tomas.novak@ccsh.cz. red

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

O moci církve

Tentokrát je vaším úkolem sestavit z uvedených slov větu. Jsou ovšem napsaná pozpátku - až si je správně opíšete, určitě už to pro vás bude hračka. Tento Ježíšův výrok máme i v naší liturgii.

áj deřtsorpu edk
inědžámorhs oben
iřt avd mesj mat
ev mém uosj hcín
unémj

(Řešení z minulého čísla: Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.)

Jana Krajčířiková

Z ekumeny

ČERVENÁ STŘEDA 2020

- TISKOVÁ KONFERENCE

Česká biskupská konference, Ekumenická rada církví, Federace židovských obcí v ČR, Institut pro křesťansko-demokratickou politiku a Univerzita Karlova vás zve na setkání s novináři na téma:

Červená středa 2020 - veřejná připomínka lidí pronásledovaných pro víru.

9. září v 11 hodin, Malá aula Karolina, Ovocný trh 560/5, Praha 1 - Staré Město.

Hosté:

Petr Jan Vinš, generální sekretář ERC, Stanislav Příbyl, generální sekretář ČBK, Tomáš Kraus, tajemník FŽO, Pavel Svoboda, předseda správní rady IKDP, Tomáš Zima, rektor UK

Cílem setkání je představit program a témata letošního 3. ročníku Červené středy, který se bude konat 25. listopadu 2020. Akce se v tentýž den koná také na dalších místech ve světě.

Loni se do iniciativy zapojilo více než 80 subjektů. Červeně se v Praze rozzářila budova Karolina, Petřínská rozhledna, budova Černínského paláce nebo Staronová synagoga.

Účast na tiskovou konferenci potvrdte na: tisk@cirkev.cz

Slavnostní setkání k 100. výročí
Církve československé husitské
15. září 2020
v Husově sboru ČČSH v Praze 6 - Dejvicích (Wuchterlova 5)
od 18 hodin

- Zahájení
- Uvedení renovovaných varhan
- Představení výstavy „Sbory Církve československé husitské – architektonické dědictví našich regionů“
- Prezentace jubilejní publikace „Biografický slovník osobností ČČSH“
- Předání pamětních medailí
- Pozdravy hostů
- Hudební vystoupení souboru Musica Bohemica pod vedením Jaroslava Krčka
- Zakončení

Akce se koná za podpory Ministerstva kultury ČR, Magistrátu hlaviho města Prahy a Městské části Praha 6

Z příprav na Sázavu 2020

Letošní jubilejní ročník s sebou nese hojnost novinek i osvědčených bodů programu.

Začínáme v **10 hodin** na louce Cyrila a Metoděje na Sázavě **bohoslužbou pod širým nebem** - požádali jsme všechny biskupy, aby se při této jedinečné příležitosti stého výročí církve a současně XX. ročníku této celocírkevní poutě zúčastnili pod vedením bratra patriarchy a společně sloužili bohoslužbu.

Zbrusu novým bodem je štafetový běh Emila a Dany Zátokových o putovní pohár opata Prokopa – v 11.30 a ještě také ve 13.30 hodin. (Oslovili jsme biskupy, zda by za každou diecézi vytvořili alespoň jeden tým, který povedou). Trať bude krátká, zúčastnit se může každý!

Osvědčenou součástí programu se stalo stolování agapé ve 12 hodin, kdy každý něco na společný stůl přiveze (zajištěn chléb a víno/voda). Pokud každý účastník s sebou vezme byt' jeden pokrm – slaný či sladký, nají se všichni dosyta. Děkujeme! :-)

Oblíbený se stal také kvíz o ceny, který naváže na stolování (cca mezi 12.30 a 13.30 hodinou), soutěžit lze v týmech ze štafet či vytvořit nové týmy, třeba podle náboženských obcí. A pozor: Téma letošního kvízu je: 100 let ČČSH! V čase od 10 do 13 hodin poběží výtvarná soutěž pro děti – letos na téma: Žít ve společném domě.

Obrázky se mohou zúčastnit i celostátní soutěže, která bude vyhlášena při Modlitbě za domov 28.10. přenášené v přímém přenosu Českou televizí (propozice jsou k dispozici na ekumenickém odboru ÚR a byly odeslány do náboženských obcí). Novinkou bude workshop Akademie techniky 4.0. a možná přijde i ... robot! :-)

Výtvarná soutěž i štafetový běh bude vyhlášen ve 14 hodin a všichni si odnesou cenu! (a nejlepší štafetový tým i putovní pohár opata Prokopa).

Jsme rádi, že letos po čase opět vystoupí děti z Dětského domova Sázava, tentokrát to bude taneční vystoupení od 14.15 hodin.

Závěrečný koncert Unplugged tria (M. Vávra a učitelé z naší církevní husitské ZUŠ Harmonie) je plánován od 14.30 do 16 hodin. Kdo jste hudebníky zažili na setkání „novokřtěnců“ pražské diecéze, jistě se již nyní těšíte! Bratři hrají nejrůznější styly od moravských lidovek po současné písně, často na přání, také pro děti, budete se moci připojit. V průběhu celého odpoledne bude probíhat zážitková hra na stanovištích pro děti a pro rodiče s dětmi. Letos chceme do hry zapojit i stánky prezentující vzdělávací, diakonickou, sociální, komunitní a další činnost naší církve. Oslovujeme střediska a projekty a připravujeme současně brožurku s přehledem všech těchto projektů.

Potvrzen máme stánek diakonického střediska Nazaret, který bude prodávat své keramické výrobky. Podobně diecéze mohou vypravit stánek s prodejem toho, co v diecézi vzniklo – publikace, omalovánky, odznaky, trička apod. Poptali jsme opět také fair trade kávu, pro děti bude cukrová vata! Věřme a doufáme, že situace bude příznivá a naše setkání budeme moci uskutečnit – a to i díky vám a vaší účasti a pomoci. Děkujeme!

Za přípravný tým Pouti na Sázavě

Hana Tonzarová, hl. koordinátorka

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklamace: tel. 220 398 117

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

